

Κ. Παλαμάς, *Η Φλογέρα του Βασιλιά*, Αθήνα 1989.

Λόγος πρώτος

- Είμαι η φλογέρα εγώ, επική, προφητικό καλάμι.
Εγώ είμαι αλλαδερφή της Κλειώς και γλώσσα της Καλλιόπης.
Με μάτιασε της Σίβυλλας εμέ η ματιά κι ακόμα
μου σκούζει μεσ' στα σωθικά το σκούσμα της Κασσάντρας.
Σαν την Εκάβη θρήνησα κι άκουσα της Γοργόνας
της μυθικής το ρώτημα το αψύ προς τα καράβια:
«Ζη ο βασιλιάς Αλέξαντρος;» Κ' εγώ ειμ' η απόκριση· είπα:
«Δέσποινα, ζη και ζώνεται, δικός μας είναι πάντα!»
Έπαιξα εγώ της Μαξιμώς και χόρεψε· του Ακρίτα
ξεσκέπασα τη λεβεντιά και τον παράδωκα ίσα
προς τους καιρούς αθάνατο· και οι Μοίρες με μοίραναν
όλες· πρωτοφανέρωτη στη δόξα της Αθήνας,
από τη Ρώμη πέρασα και ρίζωσα στην Πόλη.
Σαν κύκνο, Ευρώτα, μ' έλουσες, και οι ροδοδάφνες σου άξια
κανοναρχούσαν, κ' έψελνα. Και μ' έβρεξε και ο Κύδνος
που ακόμα απο τ' αντίφεγγο της Κλεοπάτρας φέγγει.
Γεννήτρες μου ειν' οι μυστικές και οι φοβερές Μητέρες.
Φλογέρα η γλώσσα κ' η όψη μου · μα χίλιες όψεις παίρνω,
και το τραγούδι μου χρησμός και η μουσική μου νόμος.
Με τα φτερούγια του όνειρου κι αβάσταγα πετώντας
περνώ αποπάνου από καιρούς και από τους τόπους πέρα
με πας/, καρά/βι, δαί/μονα// του πέ/λαου, Φα/ντασί/α.
Γίνομαι σάλπιγγα, σαλπίζω απάνου από τους τάφους,
τους πεθαμμένους ξαγρυπνώ, το δρόμο τους ρυθμίζω,
και το κορμί του τωρινού στο περασμένο δίνω,
και φέρνω σας και τ' αυριανά με πρώϊμη γέννα ομπρός σας.
Τον άλλο κόσμο εγώ χω αρχή, τέλος τον κόσμον όλο,
γιομί/ζω τον /αέρα/ αχός//, μ' ακούν, τ'αυτιά γητεύω,
κι απ' τον αχό περνώ στο φως και πουθενά δε στέκω,
και ζωγραφιά τη μουσική, τον ήχο στίχο κάνω,
και το πουλί είμαι που λαλά μ' ανθρώπινη λαλίτσα
και με λαλιά υπεράνθρωπη· κι ακούστε με, κι ακούστε.
Μην τρέμετε· είμαι η ταπεινή, κ' εγώ είμαι όλου του κόσμου,

κ' εγώ είμαι η βλάχα η όμορφη, κ' η βλάχα η παινεμένη.